

N:o 66.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 2 maj 1894.
 — — — — — Andra Kammaren den 2 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion
 angående ändrad lydelse af 25 § 1 mom. i förordningen
 om landsting den 21 mars 1862.*

(Lagutskottets utlåtande n:o 12.)

Till Konungen.

I det förslag till förordning om landsting, som den 31 oktober 1859 afgafs af komiterade för utarbetande af såväl dylik förordning som förordning om kommunalstyrelse i stad och å landet, hemstälde komiterade, att Eders Kongl. Maj:t skulle lega att till ordförande i landsting utse någon bland tingets ordinarie ledamöter.

I motiven till berörda förslag anförde komiterade, bland annat, hurusom, derest ändamålet med landstingets inrättande endast vore att af detsamma bilda en rådgifvande församling, hvilken länets höfding egde sammankalla för att rådpläga om medlen att beforda länets ekonomiska väl, det skulle vara naturligt att ordförandeplatsen blefve honom tillerkänd. Men då nu landstingst vore en inom lagbestämda gränser beslutande församling, hvars beslut länets höfding i denna sin egenskap i flera fall egde att pröfva och godkänna, kunde han mången gång komma i en falsk ställning, då han, efter att i sin egenskap af landstingets ordförande hafva funnit sina der försvarade meningar och förslag rörande länets angelägenheter underkända af tingets pluralitet,

skulle i sin egenskap af landshöfding se sig föranlåten att vägra fastställelse af tingets beslut, äfven om goda skäl för en sådan åtgärd kunde finnas. Missförstånd och misstyndningar kunde härigenom lätt framkallas, och härtill komme vidare, att det vore stridande mot andan i vår lagstiftning, att samma ärende i två instanser handlades och pröfvades af samma person. Delande denna uppfattning, anser jemväl Riksdagen, att ett läns höfding, i denna sin egenskap närvarande och uppträdande i landstinget, kan på ett långt mera verksamt sätt ingripa i dess förhandlingar och främja förslag, dem han finner gagneliga för länet, än, derest han är satt att från ordförandeplatsen, med den mera passiva ställning, detta medför, leda tingets förhandlingar. Landstingens nuvarande sammansättning torde, enligt Riksdagens åsigt, äfven erbjuda full trygghet för lämpligheten af ett val inom deras egen krets, på samma gång en dylik anordning skulle till en viss grad innebära ett förverkligande af den princip af kommunal sjelfstyrelse, hvarå jemväl landstingsförordningen hvilat.

Riksdagen, hos hvilken enskild motionär föreslagit, att 25 § 1 mom. i förordningen om landsting den 21 mars 1862 måtte i öfverensstämmelse härmed förändras, har följaktligen för sin del beslutit, att första punkten i 25 § af förordningen om landsting den 21 mars 1862 skall erhålla följande lydelse:

Kongl. Maj:t utser för hvarje lagtima landsting bland tingets ordinarie ledamöter en ordförande, hvilken befattning skall fortfara intill nästa lagtima sammankomst.

Stockholm den 2 maj 1894.

Med undersätlig vördnad.